

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

6. april 2000 *

I sag C-286/95 P,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall og B.J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 29. juni 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Udvidede Afdeling) i sag T-37/91 (ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1901), hvori der er nedlagt påstand om dommens ophævelse

den anden part i appelsagen:

Imperial Chemical Industries plc (ICI), London (Det Forenede Kongerige), ved D. Vaughan, QC, G. Barling, QC, og barrister D. Anderson for solicitors

* Processprog: engelsk.

V.O. White, R.J. Coles og S.M. Turner, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lambert H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af formanden for Første Afdeling, L. Sevón (refererende dommer), som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne P.J.G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet,

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 7. oktober 1999,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. november 1999,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. august 1995 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 29. juni 1995 af Retten i Første Instans i sag T-37/91 (ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1901) (herefter »den appellerede dom«), hvori Retten annullerede Kommissionens beslutning 91/300/EØF af 19. december 1990 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 86 (IV/33.133-D: Soda — ICI) (EFT 1991 L 152, s. 40, herefter »den anfægtede beslutning«).
- 2 Med hensyn til de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for appelsagen, fremgår det af den appellerede dom, at kommissærkollegiet under sit 1 040. møde den 17. og 19. december 1990 vedtog den anfægtede beslutning, der i det væsentlige fastslog, at Imperial Chemical Industries plc (herefter »ICI«) havde en dominerende stilling på sodamarkedet i Det Forenede Kongerige og efter EØF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF) siden omkring 1983 havde misbrugt denne stilling, og derfor pålagde ICI en bøde på 10 mio. ECU. Beslutningen blev meddelt ICI ved rekommanderet skrivelse dateret den 1. marts 1991.
- 3 Retten har anført, at den beslutning, der blev meddelt, ikke forinden var blevet stadfæstet ved underskrift af Kommissionens formand og generalsekretær som bestemt i artikel 12, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden 63/41/EØF af 9. januar 1963 (EFT Anden Serie VII, s. 9), som midlertidigt opretholdt ved artikel 1 i Kommissionens afgørelse 67/426/EØF af 6. juli 1967 (EFT Anden Serie

VII, s. 14) og senest ændret ved Kommissionens afgørelse 86/61/EØF, Euratom, EKSF af 8. januar 1986 (EFT L 72, s. 34) (herefter benævnt »forretningsordenen«).

- 4 Af den appellerede doms præmis 17-22 fremgår der bl.a. nedenstående oplysninger om retsforhandlingerne for Retten.
- 5 Den 14. maj 1991 anlagde ICI sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede beslutning og om, at Kommissionen blev tilpligtet at betale sagens omkostninger.
- 6 ICI indleverede den 2. april 1992 et »supplerende processkrift« med et nyt anbringende om, at den anfægtede beslutning var en nullitet. Under henvisning til to avisartikler, dels i *Wall Street Journal* af 28. februar 1992, dels i *Financial Times* af 2. marts 1992, gjorde sagsøgeren bl.a. gældende, at Kommissionen offentligt havde tilkendegivet, at dens retsakter efter fast praksis i årevis ikke var blevet stadfæstet, og at ingen beslutning var blevet stadfæstet i løbet af de sidste 25 år. Disse udtalelser fra Kommissionen henviste til en række dengang for Retten verserende sager om annullation af en beslutning vedtaget af Kommissionen vedrørende et kartel inden for polyvinylkloridsektoren (herefter »PVC-beslutningen«), hvori Retten havde truffet afgørelse ved dom af 27. februar 1992 (forenede sager T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89, BASF m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315).
- 7 I duplikken fremsatte Kommissionen skriftlige bemærkninger til det supplerende processkrift.

- 8 Efter at Domstolen ved dom af 15. juni 1994 (sag C-137/92 P, Kommissionen mod BASF m.fl., Sml. I, s. 2555) havde truffet afgørelse i appellen af den pågældende dom, traf Retten bestemmelse om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og anmodede bl.a. Kommissionen om at fremlægge teksten til den anfægtede beslutning som stadfæstet på originalsprogene ved formandens og generalsekretærens underskrifter og vedlagt som bilag til mødereferatet.
- 9 Kommissionen svarede, at den, så længe Retten ikke havde truffet afgørelse om, hvorvidt anbringendet vedrørende beslutningens manglende stadfæstelse kunne antages til realitetsbehandling, ikke fandt anledning til at behandle spørgsmålet om, hvorvidt anbringendet kunne tages til følge.
- 10 Ved kendelse af 25. oktober 1994 pålagde Retten med hjemmel i procesreglementets artikel 65 Kommissionen at fremlægge den nævnte tekst.
- 11 Kommissionen fremlagde herefter den 11. november 1994 bl.a. beslutningens tekst på engelsk, på forsiden forsynet med en udateret stadfæstelsesformular, underskrevet af Kommissionens formand og generalsekretær.
- 12 I den appellerede dom antog Retten det nye anbringende til realitetsbehandling. I præmis 82 i den appellerede dom fandt Retten, at udtalelserne fra Kommissionens repræsentanter var en faktisk omstændighed, som ICI kunne påberåbe sig, eftersom udtalelserne, selv om de alene var fremkommet i forbindelse med den ovennævnte sag BASF m.fl. mod Kommissionen, var dækkende for alle procedurer om anvendelse af EØF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF)

frem til udløbet af 1991, herunder også dem, der var genstand for sagerne for Retten.

- 13 Retten fastslog i præmis 84 i den appellerede dom, at artikel 48, stk. 2, i procesreglementet hverken fastsætter en frist eller opstiller et specielt formkrav for fremsættelsen af et nyt anbringende.
- 14 I præmis 85 udtalte Retten endvidere, at selv om den nævnte bestemmelse skulle fortolkes således, at et nyt anbringende måtte afvises, hvis det ikke blev fremsat hurtigst muligt, var dette krav opfyldt i den foreliggende sag, idet det supplerende processkrift var indleveret inden en rimelig frist efter offentliggørelsen af de avisartikler, der blev påberåbt som en ny faktisk omstændighed.
- 15 I forbindelse med realitetsbehandlingen henviste Retten for det første til ordlyden af artikel 12 i Kommissionens forretningsorden som affattet på det for sagen relevante tidspunkt:

»De beslutninger, Kommissionen vedtager... underskrives på originalsproget eller originalsprogene af formanden og generalsekretæren.

Ordlyden af disse beslutninger vedføjles mødereferatet af det kommissionsmøde, hvorunder deres vedtagelse er meddelt.

Formanden giver, for så vidt det er nødvendigt, meddelelse om de af Kommissionen vedtagne beslutninger.«

- 16 Retten fastslog i præmis 88 i den appellerede dom, at selve opbygningen af dette regelsæt må indebære et forløb, hvorefter beslutningerne først vedtages af kommissærkollegiet og dernæst stadfæstes ved underskrift, før de i givet fald meddeles de pågældende og eventuelt offentliggøres. Den udledte heraf, at stadfæstelsen af en beslutning ved underskrift nødvendigvis måtte ligge forud for dens meddelelse.
- 17 I præmis 89 anførte Retten, at denne rækkefølge, der følger af en systematisk fortolkning med udgangspunkt i bestemmelsens ordlyd, understøttes af formålet med bestemmelsen. Den henviste til, at Domstolen i præmis 73 i ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl. havde udtalt, at denne bestemmelse udspringer af Kommissionens forpligtelse til at træffe de foranstaltninger, der gør det muligt med sikkerhed at identificere den fulde ordlyd af retsakter vedtaget af Kommissionen som kollegial enhed, og, i præmis 75, at stadfæstelsen har til formål at sikre retssikkerheden ved på originalsprogene at fastnagle den tekst, der er vedtaget af Kommissionen som kollegial enhed, og således gøre det muligt i tilfælde af tvist at undersøge, om de tekster, der er meddelt og offentliggjort, er fuldt ud i overensstemmelse med den vedtagne tekst og således med ophavsmandens vilje.
- 18 Efter at have konstateret, at stadfæstelsen af den anfægtede beslutning fandt sted, efter at beslutningen var blevet meddelt, fastslog Retten i præmis 90 i den appellerede dom, at en væsentlig formforskrift efter EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) var blevet tilsidesat.
- 19 Retten udtalte i præmis 91, at den manglende overholdelse af den omhandlede væsentlige formforskrift i sig selv udgør en tilsidesættelse, og at tilsidesættelsen således er uafhængig af spørgsmålet om, hvorvidt de vedtagne, meddelte og offentliggjorte tekster indeholder uoverensstemmelser, og i bekræftende fald hvorvidt uoverensstemmelserne er afgørende.
- 20 I præmis 92 tilføjede den, at en institution ikke efter stævningens indgivelse kan ophæve en væsentlig mangel ved den anfægtede beslutning ved en simpel berigtigelse med tilbagevirkende kraft.

- 21 I den appellerede dom annullerede Retten den anfægtede beslutning og tilpligtede Kommissionen at betale sagens omkostninger.
- 22 I appelsagen har Kommissionen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at Kommissionen frifindes for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning på grund af ikke-forskriftsmæssig stadfæstelse, at sagen hjemvises til Retten til påkendelse af de øvrige anbringender til støtte for annullation, og at ICI tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 23 ICI har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært har selskabet nedlagt påstand om, at Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og forkaster appellen, eller at den hjemviser sagen til Retten til påkendelse af selskabets øvrige anbringender til støtte for annullation.
- 24 Til støtte for sin appel har Kommissionen påberåbt sig to anbringender.
- 25 Det første anbringende vedrører retlige fejl ved antagelsen til realitetsbehandling af ICI's nye anbringende, ved sagens tilrettelæggelse og ved bevisindsamlingen samt mangelfuld begrundelse herfor.
- 26 I anbringendets første led har Kommissionen gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, da den i præmis 82 i den appellerede dom fastslog, at de deri omtalte udtalelser fra Kommissionen i sig selv var en faktisk omstændighed i procesreglementets artikel 48, stk. 2's forstand.

- 27 I anbringendets andet led har Kommissionen gjort gældende, at Retten har anlagt en urigtig retsopfattelse, da den i præmis 84 og 85 i den appellerede dom konstaterede, at der ikke var nogen tidsfrist for at fremføre et nyt anbringende i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2.
- 28 I anbringendets tredje led har Kommissionen gjort gældende, at Retten, da den pålagde Kommissionen at fremlægge den anfægtede beslutning, således som den forelå stadfæstet på det pågældende tidspunkt, handlede ud fra en urigtig retlig opfattelse af sagen og af reglerne om bevisindsamling og foretog en mangelfuld begrundelse, idet den både i ovennævnte kendelse af 25. oktober 1994 og i den appellerede dom undlod at anføre grundene til, at den fandt anledning til at pålægge Kommissionen at fremlægge denne beslutning.
- 29 Det andet anbringende i appellen vedrører retlige fejl og mangelfuld begrundelse med hensyn til konsekvenserne af, at den anfægtede beslutning ikke var stadfæstet på tidspunktet for vedtagelsen.
- 30 I det første led af det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, da den i præmis 91 bl.a. fastslog, at der er et formelt krav om stadfæstelse, der skal opfyldes, uanset om der foreligger konkrete omstændigheder, der kan give anledning til tvivl om, hvorvidt den meddelte tekst er autentisk.
- 31 I det andet led af dette anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, da den i præmis 88, 89, 90 og 92 i den appellerede dom fastslog, at stadfæstelsen skal finde sted, inden retsaken meddeles adressaten, for at retsaken har gyldighed, og at stadfæstelsen i den foreliggende sag ikke var forskriftsmæssig.

- 32 I det tredje led af det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, subsidiært ikke opfyldte sin pligt til at begrunde dommen, da den undlod at tage stilling til, om den påberåbte formelle mangel kunne skade beslutningens adressats interesser.

Det andet anbringende

- 33 Det andet anbringende skal undersøges først, idet det første og tredje led bør behandles samlet.
- 34 Ifølge Kommissionen bygger den appellerede dom på en urigtig retsanvendelse, for så vidt som Retten fandt, at den manglende overholdelse af den omhandlede væsentlige formforskrift i sig selv udgør en tilsidesættelse, uanset om den meddelte beslutning er behæftet med andre mangler, og om interesserne hos den part, der har påstået annullation af retsakten, er blevet skadet.
- 35 Kommissionen har gjort gældende, at det fremgår af den ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., at manglende stadfæstelse kun udgør en formel mangel, hvis den meddelte beslutning samtidig er behæftet med andre mangler. Kravet om stadfæstelse hænger uadskilleligt sammen med nødvendigheden af med sikkerhed at kunne identificere den fulde ordlyd af retsakter, som er vedtaget af kommissærkollegiet. Når der i den foreliggende sag ikke er nogen oplysninger, der giver anledning til usikkerhed om det nøjagtige indhold af den vedtagne beslutning, er spørgsmålet om, hvorvidt ordlyden af den anfægtede beslutning er blevet stadfæstet, ganske uden interesse.
- 36 Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved ikke at tage stilling til spørgsmålet, om det kunne have skadet

ICI's interesser, at der på det pågældende tidspunkt ikke var foretaget stadfæstelse. Kommissionen har som eksempel henvist til ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., hvor Domstolen undersøgte, om de fejl, der var begået under beslutningsproceduren, kunne have haft betydning for ordlyden af PVC-beslutningen og dermed for adressaternes rettigheder.

- 37 Hertil har ICI anført, at ifølge den ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., udgør stadfæstelsen af retsakter ved underskrift en væsentlig formforskrift som omhandlet i traktatens artikel 173, og en overtrædelse heraf kan give anledning til annulationssøgsmål. ICI har henvist til Domstolens retspraksis vedrørende væsentlige formforskrifter, hvoraf det fremgår, at væsentlige formforskrifter er af så stor betydning, at Fællesskabets retsinstanser af egen drift kan eller skal undersøge, om de er blevet overholdt, at tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift ikke kan afhjælpes, og at manglende overholdelse af en væsentlig formforskrift medfører retsaktens ugyldighed, uanset tilsidesættelsens konsekvenser i den konkrete sag. Endelig har selskabet gjort gældende, at det af hensyn til retssikkerheden kræves, at stadfæstelsesproceduren overholdes, uden hensyn til, om der er foretaget ændringer af retsakten efter dens vedtagelse.
- 38 Det bemærkes, at da det intellektuelle og formelle element udgør et udeleligt hele, er den skriftlige udformning af retsakten det nødvendige udtryk for viljen hos den vedtagende myndighed (dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 70).
- 39 I artikel 12, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden, som affattet på det for sagen relevante tidspunkt, har Kommissionen nærmere angivet, hvilke foranstaltninger der gør det muligt med sikkerhed at identificere den fuldstændige ordlyd af retsakter vedtaget af kommissærkollegiet.
- 40 Domstolen har allerede udtalt, at den i artikel 12, stk. 1, foreskrevne stadfæstelse af retsakter ved underskrift har til formål at sikre retssikkerheden ved på originalsprogene at fastnagle den tekst, der er vedtaget af kommissærkollegiet (dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 75).

- 41 Domstolen har heraf udledt, at denne stadfæstelse udgør en væsentlig formforskrift som omhandlet i traktatens artikel 173, og at en overtrædelse heraf kan give anledning til annullationssøgsmål (dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 76).
- 42 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, tilsidesættes der en væsentlig formforskrift, når en retsakt ikke stadfæstes, og det er ikke nødvendigt derudover at føre bevis for, at retsakten er behæftet med en anden mangel, eller at den manglende stadfæstelse har voldt den, der påberåber sig den, skade.
- 43 Dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl. kan derfor ikke fortolkes på den af Kommissionen foreslåede måde.
- 44 I dommen bemærkede Domstolen i præmis 75, at stadfæstelsen af retsakter har til formål at sikre retssikkerheden.
- 45 I medfør af retssikkerhedsprincippet, som indgår i Fællesskabets retsorden, kræves det, at det ved enhver retsakt fra administrationen, som har retsvirkninger, skal være utvetydigt, hvem der har udstedt den, og hvad retsaktens indhold er.
- 46 Kontrollen med, at det formelle krav om stadfæstelse er opfyldt, og dermed kontrollen med utvetydigheden af retsakten, er en forudsætning for enhver anden

form for kontrol, f.eks. med, at den udstedende myndighed har kompetence, at kollegialitetsprincippet er blevet overholdt, og med, at forpligtelsen til at begrunde retsakter er opfyldt.

- 47 Det er således først efter eventuelt at have kontrolleret utvetydigheden af den af den udstedende myndighed vedtagne retsakt, at det kan kontrolleres, om der er fuld overensstemmelse mellem ordlyden af den meddelte eller offentliggjorte retsakt og den ordlyd, der blev vedtaget af den udstedende myndighed.
- 48 Selv om der i de fleste tilfælde, hvor retsinstansen har pålagt en part at fremlægge en stadfæstet retsakt, har været tale om tvister, hvor en af parterne tillige har fremført et andet klagepunkt vedrørende retsakten, kan det ikke heraf udledes, at et sådant andet anbringende skulle være en nødvendig betingelse for at pålægge fremlæggelse af en stadfæstet retsakt. Det er derfor ikke nødvendigt på grundlag af en række oplysninger at føre foreløbigt bevis for, at retsakten er behæftet med andre mangler.
- 49 Det påhviler Fællesskabets retsinstanser i medfør af procesreglementets bestemmelser om bevisoptagelse at tage stilling til, om fremlæggelse af en sådan retsakt er nødvendig under hensyn til sagens faktiske omstændigheder.
- 50 For så vidt angår Retten fremgår det af bestemmelserne i procesreglementets artikel 49 og artikel 65, litra b), at anmodning om fremlæggelse af dokumenter er en af de foranstaltninger til bevisoptagelse, Retten kan træffe bestemmelse om når som helst under sagens behandling.

- 51 Hvis Fællesskabets retsinstanser i forbindelse med prøvelsen af den retsakt, der er forelagt for dem, konstaterer, at retsakten ikke er blevet forskriftsmæssigt stadfæstet, skal de af egen drift inddrage det anbringende, at en væsentlig formforskrift er blevet tilsidesat, idet der ikke er sket forskriftsmæssig stadfæstelse, og derfor annullere den retsakt, der er behæftet med en sådan mangel.
- 52 Det er i den forbindelse uden betydning, at den manglende stadfæstelse ikke har voldt nogen af sagens parter skade. Stadfæstelse af retsakter er en væsentlig formforskrift af afgørende betydning for retssikkerheden, og tilsidesættelse af denne formforskrift er en væsentlig formel mangel i traktatens artikel 173's forstand, der medfører annulation af den retsakt, der er behæftet med manglen, uden at det er nødvendigt at føre bevis for en skade.
- 53 Det følger heraf, at Retten ikke har begået nogen retlig fejl og har begrundet sin dom, da den annullerede den anfægtede beslutning på grund af en væsentlig formel mangel i traktatens artikel 173's forstand, der bestod i ikke-forskriftsmæssig stadfæstelse af retsakter vedtaget af Kommissionen.
- 54 Det første og det tredje led af det andet anbringende må derfor forkastes.
- 55 I det andet led af det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse og anførte en mangelfuld begrundelse, da

den i præmis 88, 89, 90 og 92 i den appellerede dom fastslog, at stadfæstelsen skal finde sted, inden retsakten meddeles adressaten, for at retsakten får gyldighed.

- 56 Ifølge Kommissionen fuldendes og tilendebringes vedtagelsen af en beslutning ved kommissærkollegiets godkendelse af et udkast til beslutning. Retten har i sin stillingtagen fraveget Domstolens praksis, ifølge hvilken det er uden betydning for gyldigheden af en beslutning, om der foreligger retsstridige forhold efter dens vedtagelse.
- 57 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at for en række retsakters vedkommende er det nødvendigt straks at give meddelelse om dem, både på grund af deres hastende karakter og for at sikre deres gennemførelse, idet det ikke er muligt at afvente godkendelsen og stadfæstelsen af referatet af Kommissionens møde.
- 58 Ifølge ICI fremgår det af den i forretningsordenens artikel 12 beskrevne procedure, at underskrivelse til stadfæstelse skal gå forud for meddelelsen om og offentliggørelsen af retsakten. Denne regel kan endvidere udledes af præmis 75 i dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., hvori det blev fastslået, at stadfæstelsen gør det muligt at undersøge, om de tekster, der er meddelt og offentliggjort, er i overensstemmelse med den stadfæstede tekst.
- 59 Det konstateres, at det i forretningsordenens artikel 12 er bestemt, at de beslutninger, Kommissionen vedtager, underskrives af formanden og generalsekretæren, og at formanden, for så vidt det er nødvendigt, giver meddelelse om dem.

- 60 Retten fastslog således med rette i præmis 88 og 89 i den appellerede dom, at det følger af en systematisk fortolkning med udgangspunkt i ordlyden, at stadfæstelsen af en retsakt nødvendigvis skal ligge forud for dens meddelelse, hvilket understøttes af formålet med bestemmelsen om stadfæstelse ved underskrift.
- 61 Af retssikkerhedshensyn skal det sikres, at ordlyden af de beslutninger, Kommissionen har vedtaget, stadfæstes ved underskrift inden for en kort frist, når formanden og generalsekretæren, som er ansvarlige for stadfæstelsen, har sikret sig, at ordlyden af de beslutninger, de stadfæster ved deres underskrift, er i overensstemmelse med den vedtagne.
- 62 Det må i det mindste kræves, at stadfæstelsen foretages inden meddelelsen, idet der ellers altid vil være risiko for, at ordlyden af den meddelte beslutning ikke er identisk med den af Kommissionen vedtagne.
- 63 Retten fastslog derfor med rette, at der tilsidesættes en væsentlig formforskrift som omhandlet i traktatens artikel 173, når stadfæstelsen af en beslutning finder sted på en ikke nærmere bestemt dato, efter at retsakten er blevet meddelt, og endog efter, at der er anlagt sag med påstand om annullation af retsakten.
- 64 Det andet anbringendes andet led må derfor forkastes.

Det første anbringende

- 65 Dette anbringende vedrører retlige fejl ved antagelsen til realitetsbehandling af ICI's nye anbringende, ved sagens tilrettelæggelse og ved bevisindsamlingen samt mangelfuld begrundelse herfor.
- 66 Under hensyn til, hvad der allerede er anført dels vedrørende Rettens beføjelse i medfør af artikel 49 og artikel 65, litra b), i Rettens procesreglement til at pålægge en part at fremlægge dokumenter når som helst under sagens behandling, dels vedrørende Rettens pligt til af egen drift at inddrage anbringender om, at en væsentlig formforskrift er blevet tilsidesat, f.eks. ved, at der ikke foreligger forskriftsmæssig stadfæstelse, er det uforment, at Domstolen tager yderligere stilling til Kommissionens første anbringende, som må forkastes som åbenbart grundløst.
- 67 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Kommissionens anbringender ikke kan tages til følge, hvorfor appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

- 68 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.**

Sevón

Kapteyn

Jann

Ragnemalm

Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. april 2000.

R. Grass

D.A.O. Edward

Justitssekretær

Formand for Femte Afdeling